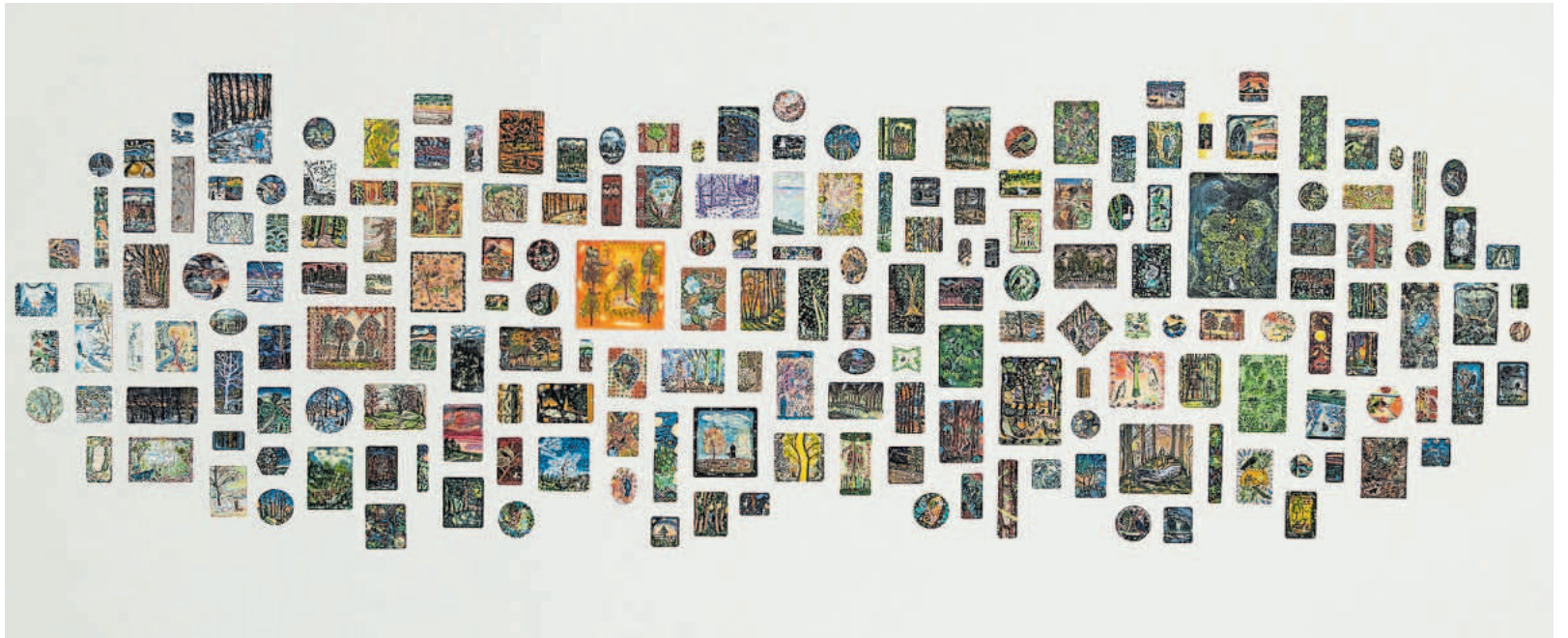

Anne Feddema blijft wandelen

Schilder Anne Feddema blijft wandelen. Wie in zijn tekeningen en schilderijen duikt, krijgt gezelschap van vogel, hond en kat, en verdwaalt in magische landschappen.

Een deel van de expositie *Kuierljocht/Wandellicht* van Anne Feddema in tentoonstellingsruimte melklokaal, Heerenveen. FOTO LINUS HARMS

GITTE BRUGMAN

Anne Feddema wandelt. Vroeger waren het loopjes met zijn hond, nu neemt hij op zijn *kuierkes* een imaginaire viervoeter mee. Door de stad, door parken en bossen. Door alle weertypen, waarbij de lange jas en pet het beste passen onder stormachtige lichten, dikke regenbuien en dwarrelende sneeuw. Melklokaal in Heerenveen toont tot 1 april tientallen van deze uitstapjes in *Kuierljocht/Wandellicht*.

Feddema wandelt niet alleen buiten, maar vooral binnen. In zijn atelier, waar hij dagelijks *kuierkes* vastlegt op de meest uiteenlopende dragers. Van de verpakkingen van hagelslag, ontbijtkoek en bammi goreng tot schilderdoek gespannen op ronde of rechthoekige ramen. En hij wandelt onderweg. In de trein naar een expositie van een onbekende, maar trefzekere Duitse schilder uit de negentiende eeuw. Op een bankje in een park kan hij zomaar in herfstachtige bossen verkeren. Het kan sneeuwen in de zomer, of nacht zijn als hij 's morgens zijn stiften pakt.

Na een overzichtstentoonstelling in Museum Belvédère in 2008 vond hij het tijd om zijn koers te verleggen. Tot die tijd werkte hij veel met primaire kleuren, zo uit de tube. Zijn schilderijen droegen titels als *Herkules in de tuin der Hesperiden* en *Mozart op weg naar Praag*. Maar hij wilde terug naar de klassieken. Kijken, de natuur zien als leermeester van de kunst. Hij woonde twee jaar in Berlijn, waar hij zich realiseerde dat hij gewoon vanuit het raam de wonderen van de natuur kon beschouwen. De bomen die van frisgroen in de lente verkleurden tot donkergroen in de zomer en roodbruin in de herfst. De vogels die er nestelden, de huisdieren die voorbij kwamen.

Terug in Leeuwarden werd zijn tuin steeds meer het onderwerp van zijn schilderijen. De katten van de achterburen, de zangvogels en zijn eigen silhouet met denkbeeldige hond werden steeds terugkerende elementen. In 2016 exposeerde hij in melklokaal zijn muzikale droomtuinen op de expositie *Eden en daarbuiten*. Waar in die serie de lijnen van de luxa-

Kuierke.

Kat Tún Jún.

Tún.

Kuierke.

flex nog geregeld een spel spelen met het uitzicht, zijn die in de huidige expositie geheel verdwenen.

De katten, vogels, en de schilder met hond zijn gebleven. Zijn werk is nu te verdelen in de drie belangrijke genres in de schilderkunst: landschappen, stillevens en portretten. De zelfportretten verwijzen naar beroemde voorgangers uit de kunstgeschiedenis, zoals verschillende keren *Selsportret Fleurs du Mal*, maar ook *Guos en IK*. De stillevens zijn bloem- en kleurrijk, en dat laatste geldt ook voor zijn landschappen. Die overigens dubbelen als een soort van zelfportretten, want het mannetje met zijn lange jas en pet is de schilder zelf.

In de landschappen zijn ook weer groepen te onderscheiden. Die met de schilder, wandelend met zijn hond. De titels vertellen waar, wanneer en hoe laat hij de deur uit was: *Kuierke Park Rein*, *Wer Op'e Tún* of *Winterkuierke Lêste Jüntiidsljocht*. Die waar hij en plein air schildert als in de *Stillibenschilder Waarm Ljocht* of *Blomkeschilder Lêste Jüntiidsljocht*. En het park of de tuin met hond, kat en/of vogel(s) zonder schilder. Die hij aanduidt met simpele titels als *Mei De Húnen*, *Kat Tún Jún* of *Fúgel By It Lemieren*.

En soms zijn er van die overlappers, zoals *Kuierke Seramyk/Wandelinetje Keramiek*, waar je op een stillevens van een Delftsblauwe vaas een schildertje ziet lopen. Of wanneer hij als een soort Wiplala (zoek maar op) thuis op de tafel een vaas met bloemen als onderwerp heeft in *Sinneblomskilder* (een grapje naar Van Gogh) of de *Goudsjeblomskilder*.

Feddema put uit een haast encyclopedische kennis van de schilderkunst, gepaard aan liefde voor volkskunst. Hij speelt met andere genres, zoals Hindelooper schilderwerk of Frans pointillisme. De stipjes, die in meer of mindere mate opduiken, doen denken aan Georges Seurat, maar ook aan de motieven van Staphorster klederdracht. Ze geven de man en zijn hond een aura van onoverwinnelijkheid in het onweer, of teleporteren hem naar een landschap uit vroegere tijden.

Het gebruik van sjablonen geeft de werkjes een speels, haast naïef

Fúgel.

Wie er oog voor heeft ziet grote schoonheid in het alledaagse

karakter. Hetzelfde geldt voor de omkering van perspectief. De vogels groot, hoog in de boom kijken neer op het kleine schildertje aan de voet van de boom. Kat en vogel lijken aan elkaar gewaagd, en ook de hond torent soms hoog boven de baas uit. Maar waar hij soms over het randje van kitsch dreigt te vallen, is daar opeens weer zo'n verwijzing naar Edvard Munch met een dreigend avondrood, of Jan Mankes met een portret van een uil.

In alles is de schilder niet alleen zijn eigen onderwerp, maar ook zijn eigen criticaster. Hij is dat kleine mannetje dat zich verbaast over de pracht van zijn omgeving, maar hij beschouwt zichzelf tegelijk van afstand. Je kunt hem bijna horen denken: 'Dacht je te zijn doorgelopen tot de eredivisie, met je expositie in Villa Mondriaan?', om vervolgens zichzelf af te beelden in een trieste regenbui. Maar dan komt de zon door en grijpt hij weer naar zijn kleurrijk palet om de schoonheid van het licht tussen de bomen te vangen. Want wie er oog voor heeft, ziet grote schoonheid in het alledaagse. En dat is de ware kunst.

Heerenveen - melklokaal: geopend vrn zo 13-1u op afspraak, t/m 11 apr. Boven, in ROOM en TANK is nieuw werk te zien van Walter Baas. www.melklokaal.nl